

သိန်းဇေမြင့်

ပြည်သူ့ကြားမှာ အမှန်ရှာ

တတိယအကြိမ်

နိဒါန်း

ဇူလိုင်လအတွင်းက ကလော၊ တောင်ကြီး၊ ညောင်ရွှေ၊ အင်းလေး၊ တောင်လေးလုံး၊ သံတဲ စသော ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းမြို့များ နှင့် ကျေးရွာများ သို့ သွားရောက် လည်ပတ်ခဲ့လေသည်။ ယခု ထိုဒေသများ အကြောင်းကို ခရီးသွားဆောင်းပါး ရေးလိုက်သည် ဖြစ်ရာ ‘ဟောနန်း ပျော်တို့ ပြန်မလာ နိုင်’ ဟူ၍ ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက်ပါသည်။

ယင်းဒေသများကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျွန်တော့် စိတ်ဝယ် အဓိကရအားဖြင့် ထင်မြင်ချက်သုံးခု ပေါ်လာပေသည်။

ပထမ ကျွန်တော်တို့ သည် ‘ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ’ ဟူသော ပြည်ထောင်စုတွင် ပါဝင်လျက်ရှိကြသည့် ပြည်နယ်များကို သိရန် မည်မျှ လိုပါသနည်း။ ပြည်နယ်များကိုသိမှ ပြည်နယ်များကို ချစ်ပေလိမ့်မည်။ ပြည်နယ် လူထုကိုသိမှ ပြည်နယ်လူထုကို ချစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗမာများ သည် ပြည်နယ်များ နှင့် ပြည်နယ်လူထုများကို ချစ်တတ်မှ ပြည်ထောင်စု အတွင်းရှိ လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်သွေးစည်းရေး ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဒုတိယ ယင်းဒေသများ သည် ပင်ကို သဘာဝပစ္စည်း မည်မျှချမ်းသာ ကြွယ်ဝပါသနည်း။ တိုးတက်ကြီးပွားရန် အလားအလာမည်မျှ ကောင်းပါသနည်း။ သို့ရာတွင် ခေတ်မမီသော လူမှုဆက်ဆံရေးစနစ် အောက်တွင် လောင်းရိပ်မိနေသောကြောင့် အပြုန်းအတီးတွေ များ လှ

ပေသည် ။ တောင်ကတုံးတွေ၊ မြက်တောတွေ၊ ဗွက်တောတွေ၊ ဘယ်မျှ
နှမြောစရာကောင်းပါသနည်း။ ကြွယ်ဝသော အလားအလာကိုသိမှ
အပြုန်းအတီးကို ပမာဏနှင့် နားလည်သည် ။ အပြုန်းအတီးကို နားလ
ည်မှ နှမြောတတ်သည် ။ နှမြောတတ်မှ အဖတ်ဆယ်လိုသည် ။ ပြုပြင်
လိုသည် ။ ပြောင်းလဲ လိုသည် ။ လုပ်လိုကိုင်လို အားထုတ်လိုသည် ။

တတိယ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ရှမ်းလူထုကို လောင်းရိပ်အောက်၌ သွတ်
သွင်းထားခဲ့သော ခေတ်မမီသည့် လူနေမှုစနစ်ကို ထီးဖြူမိုးပေးခဲ့သော
စော်ဘွားနယ်ရှင်ပယ်ရှင် ကျမိုင်း၊ ငွေခွန်မှူး စသော ဟော်နန်းပျော်တို့
သည် အခြေပျက်အနေပျက် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေပြီဖြစ်ရာ မူလအခြေ
အနေ သို့ ပြန်မလာနိုင်တော့ပြီ။ အမှန်ပင် ဟော်နန်းပျော်တို့ ပြန်မလာနိ
င်။

*

ဟော်နန်းပျော်တို့ ပြန်မလာနိုင်

ဟဲဟိုးသို့

ကျွန်တော်သည် ပြည်မလေကြောင်းခရီး တော်တော်များများ သွားဖူး၏။ နိုင်ငံခြား လေယာဉ်ပျံအမျိုးမျိုးကို စီးဖူး၏။ ပြည်တွင်းလေကြောင်းခရီးကား ဤတစ်ကြိမ်သာ သွားဖူး လေသည် ။ ကိုယ့်နိုင်ငံပိုင် လေယာဉ်ပျံကို ဤတစ်ကြိမ်သာ စီးဖူးလေသည် ။

ရန်ကုန်မှ ထွက်မည်ဆိုသောအချိန်ထက် နောက်ကျမှ ထွက်ရလေသည် ။ သို့ရာတွင် အပြစ်မဆိုသာပါ။ ရာသီဥတုကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သော်လည်း အစိုးမရပါ။ လေကြောင်းခရီးတွင် အချိန်မှန်ခြင်းထက် ဘေးဥပါဒ်ကင်းခြင်းကို ဂရုစိုက်ခြင်းသည် ပိုမိုနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ပေါ်လစီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုင်ခုံတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကပ်လွန်းသည် ။ ပက်လက်ကုလားထိုင်သဖွယ် လုပ်မထိုင်နိုင်ချေ။ သို့သော် ယိုးဒယားလေယာဉ်ပျံလောက်တော့ မဆိုးချေ။ ယူဘီအေလေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် လေယာဉ်ပျံမယ်များကို လုံးဝမတွေ့ရ။ အပြုအစု အယုအယ လုံးဝကင်းမဲ့၏။ အကျွေးအမွေးဆို၍ ချောကလက် တစ်တောင့်မျှပင် မစားရချေ။ သို့ရာတွင် ဤသည် တို့ကိုလည်း အပြစ်မဆိုသာချေ။ ခရီးတိုအတွက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘ဇိမ်’ မလို၊ ‘စားစရာ ဝါးစရာ’ မလိုဟု ယူဆထားဟန် ရှိပေသည် ။

ကျွန်တော်နှင့် ခရီးသွားဖော်ဖြစ်သော တပ်မင်းကြီးဟောင်းစောကြာ

ဒိုးက ကျွန်တော့်အား လေယာဉ်ပျံအမိုး တစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေသည်။ ။

“ဟိုမှာ မိုးယိုနေတယ်ဗျ”

သူမို့ မြင်တတ်ပါလေသည်။ ။ သောက်ရေအိုးစင်မှ စိမ့်ကျသလို ရေတစ်ပေါက်ပေါက်ကျလာနေ သည်။ ။ သံစို့များမှ စိမ့်သလော၊ ရေငွေ့ပြန်၍ စိမ့်သလော။

ယူဘီအေလေယာဉ်ပျံမှာ အတက်အဆင်း ညင်သာ၏။ မောင်းပုံ ညက်ညော၏။ မိုးသား တိမ်တိုက်များကြားနှင့် အဲယားပေါက်ကန်ခေါ် လေအိတ်များကြားမှ ဖြတ်မောင်းရာမှာ ပင် အဆောင့် အခုန် ညက်ညောပေသည်။ ။

ဟဲဟိုး လေဆိပ်သို့ဆိုက်ရန် အနိမ့်သို့ဆင်းကာ ဝဲလျက်ရှိသောအခါ ဟဲဟိုးတောင်ကြား မြေပြန့်တစ်ခုလုံးကို မြင်ရသည်။ ။ တောင်ကတုံးနှင့်မြက်တောများကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး မြင်ရ၏။ စိုက်ပျိုးခင်းများကို အတော်ကြည့်ယူမှ ဟိုနားမှာ တစ်ကွက် ဒီနားမှာ တစ်ကွက် မြင်ရသည်။ ။ စိုက်ပျိုးမှု များ ပြားသော ဒေသများ နှင့် ကွာခြားလှပေ၏။ စိုက်ပျိုးမှုများ ပြားသော ဒေသများ သို့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ မြင်ရသောအခါ အစိမ်းရောင်စဉ်ရည် လိမ်းထားသော အုတ်ပြားများ စီခင်းထား လေသလားဟု မှတ်ထင်ရပေသည်။ ။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်နှင့် စောကြာဒိုးတို့ သည် လာကြိုသူများ ရှိလေမည်လောဟု ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်ကြသေး၏။ ကလေးမြို့တွင် ယခုအခါ ပင်စင်အငြိမ်းစား ဖြစ်နေရသော ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းအိမ်မှာ တည်းခိုမည်ဖြစ်ရာ စစ်ဘက်ပိုင်ယာလက်သတင်းဌာန အကူအညီဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းထံ အကြောင်းကြားထားခဲ့လေသည်။ ။ ဝို

င်ယာလက်သတင်းမှာ အချိန်မှ မရောက်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

အကြိုမရောက်လာသဖြင့် တက္ကစီတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ တက္ကစီသည် မောင်းထွက်ပြီး တစ်မိနစ်မျှမကြာခင် စောကြာဒိုးက လေဆိပ်မှာ သူ၏ တောလိုက်သေနတ်ကို မေ့ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် နောက်ဆုတ်လာခဲ့ကြရလေသည် ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တောလိုက်သေနတ်ကို ထိုကဲ့သို့ မေ့ပစ်ထားမိခြင်းသည် ကံကောင်း၏။ အကြောင်းမူကား ယင်းသို့တက္ကစီကို ဆုတ်လာတော့ မှ ဒရိုင်ဘာနှင့် အခြားခရီးသည် တစ်ယောက် စကားပြောကြရင်း ထိုတက္ကစီသည် ကလောသွားမည် မဟုတ်ဘဲ တောင်ကြီးသို့ သွားမည်သာဖြစ်ကြောင်း သိလာကြရလေသည် ။

ကလောသို့သွားရန် ဘတ်စ်ကားလည်း မရှိ။ တက္ကစီလည်း မရှိ။ အကျပ်တွေ့နေတုန်း ဂျစ်ကားတစ်စီးနှင့် တွေ့ဆုံမိကြ လေသည် ။ ထိုဂျစ်ကားမှာ တောင်ကြီးမှ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ကား ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်ကားထိုကားပေါ်မှာ ပါမလာ။ ဒရိုင်ဘာလုပ်သူက “ကြားပေါက်” ကလောသို့ လိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုလေသည် ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုကားပေါ်သို့ ပြောင်းစီးကြရ ပြန်လေ၏။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် စပယ်ရာသဖွယ် ဆောင်ရွက်သော လူတစ်ယောက်လည်း ပါ လာလေသည် ။ သူသည် ၀၀တုတ်တုတ် မွန်မွန်ရည်ရည် ဖြစ်လေသည် ။

မိုးမရွာဘဲ ရာသီဥတုမှာ သာယာနေလေသည် ။ နေကလည်း မပူလှ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ နေ့စဉ် မစဲတမ်း ရွာနေသော ရန်ကုန်မိုးမှ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။ သာယာသော ရာသီဥတု၏ ကြိုဆိုခြင်းကို ခံယူနေကြရသဖြင့် အတော်ပင် ပျော်မြူးလာကြသည် ။

ကလောသို့

ဟဲဟိုးလေဆိပ်မှ ညက်ညောသော ကျောက်စရစ် မြေနီလမ်းကလေး

ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပြီး ကလော-တောင်ကြီး ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သောအခါ လက်ဝဲဘက်ချိုးကာ ကလောသို့ မောင်းခဲ့ကြလေ၏။

ကလော တောင်ကြီး ပေတစ်ရာလမ်းကား
အကျိုးအပေါက်ချိုင့်ကျင်း မရှိ။ ကတ္တရာစေးဖြင့် နက်မှောင်ချောပြောင်
နေပေသည် ။ ထိုလမ်းကောင်းတွင် ကားစီးရင်း ရန်ကုန်မြို့တော်က အ
ကျိုးအပေါက် ချိုင့်ကျင်းများ ပြားလှသော လမ်းများ တွင် ကားစီးရသည်
ကို သတိရမိလေသည် ။

ကလောဘက်သို့ ကားမောင်းခဲ့ကြပြီး မကြာမီပင် ညောင်ပင်တစ်ပင်
နှင့် ဘုရားငုတ်တို့ တစ်ဆူအနီးသို့ ရောက်လေရာ “ခါ” အော်သံကို ကြား
ရလေသည် ။ “ခါ” သည် ဘုရားငုတ်တို့ ထိပ်ပေါ်ဝယ် နားနေလေ၏။ “
လက်ယား”နေသော စောကြာဒိုးအား အခွင့်အရေးပေးရန် ဂျစ်ကား ကို
ရပ်လိုက်ကြ၏။ စောကြာဒိုးသည် ငှက်ပစ်ရန် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်
ပြန်လျှောက်စဉ် အကင်းပါးသော “ခါ” သည် ဝရီးခနဲ ပျံပြေးလေ၏။

“သိပ်ပါးတဲ့ အကောင်။ လူမဆင်းဘဲ ကားနောက်ဆုတ်ပြီးပစ်ရင် ရ
မှာပဲ” ဟု စောကြာဒိုးက မချင့်မရဲပြောရာ၊ ကျွန်တော်က -

“ငှက်ပျံပြေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ အမှန်က ကျွန်တော်တို့ ကံ
ကောင်းတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့ ”

“စေတီထိပ်ပေါ် ငှက်ကိုပစ်လို့ ငှက်ကိုသာထိရင် တော်ပါရဲ့ ။ မတော်
တဆ စေတီကို ထိသွားရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ဖျက်တယ်လို့ ဖြစ်နေ
ဦးမယ်”

“အင်း ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကံကောင်းတယ်”

ရှေ့ဆက်ကြသောအခါ ရှမ်းပြည်နယ်အစိုးရ၏ စိုက်ပျိုးရေးဘက်ဌာ
နကို ဖြတ်သွားကြ ရလေသည်။ ။ ထရက်တာစက်အချို့ကို မြင်ရ၏။ ။ ၎င်း
နှင့် မနီးမဝေးတွင် အစိုးရစံပြစိုက်ပျိုးခင်းများ ရှိလေသည်။ ။ မြေပဲများ
စိုက်ပျိုးထားရာ အတန်းအတန်းနှင့် စနစ်ကျလှသောကြောင့် ကြည့်
ကောင်း ပေသည်။ ။ ပေါင်းပင်များ လည်း ကင်းရှင်းလှပေသည်။ ။

လမ်းဘေးတွင် မြက်ခင်းကျယ်ကြီးများကိုတွေ့ရာ ၎င်းတို့ တွင် နွား
အုပ်များ အစာစားနေကြ သည်။ ။ နွားကျောင်းသူများမှာ အချို့သည် ဂေါ်
ရခါးကုလားများ ဖြစ်၍ အချို့ကား ရှမ်းလော ဗမာလော
ခွဲခြားမရသောကြောင့် စပယ်ရာလုပ်သူကို မေးကြည့်ရာ ဓနများ ဖြစ်သ
ည် ဟု ဆိုလေသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် ကားသမားများ ထံမှ ငြိမ်းချမ်းရေး အခြေအနေ
ကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြ လေသည်။ ။ ဓားပြများ အထူးသောင်းကျန်းလျက်
ရှိလေသည်။ ။ လမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပင် ခဏခဏ တိုက်တတ်သည်။ ။ တစ်
ခါက မော်တော်ကား ၆ စီးကို တစ်ခါတည်း တိုက်ယူသွားသည် ဆို၏။
ဓားပြဂိုဏ်းတို့ သည် ဗမာပြည်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ် ကူးနေကြသည် ဟု ဆို
၏။

“သူတို့ က ရှမ်းသေနတ်နဲ့ တိုက်သလား။”

စပယ်ရာလုပ်သူက

“ဟာ ရှမ်းသေနတ်ကို ဘယ်သုံးတော့မလဲ။ သူတို့ က စတင်းဂန်း
တွေ၊ ကာနိုင်းတွေတောင် ကိုင်နေကြတာပဲ။”

ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ထင်ရှားသော ဓားပြဗိုလ်များကား ဗိုလ်ကြံနှင့်
ဗိုလ်နီ စသူတို့ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ သည် ရှမ်းပြည်တွင် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး
ကြေညာသောအခါ လက်နက်ချ ဝင်ရောက် လာခဲ့ကြလေသည်။ ။ စစ်တ

ပ်က သူတို့ အား လက်နက်ပြန်ပေးပြီး အစိုးရပြောကျပျားတပ်သားများ အဖြစ်ဖြင့် အသုံးပြုလေသည်။ ။ သို့သော် သူတို့ ၏ နောက်လိုက်များ သည် ဓားပြတိုက်ခြင်း၊ လူထုအား အရမ်းကာရော ညှဉ်းပန်းခြင်း၊ ဆက်ကြေးတောင်းခြင်း စသည် များကို လုပ်လေရာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သောအချိန်၌ ဗိုလ်ကြုနှင့် ဗိုလ်နီတို့ အား စစ်တပ်က ဖမ်းထားလိုက်သည် ဟု ကြားရလေသည်။ ။

ဂျစ်ကားသည် တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင် တက်နေရလေပြီ။ လမ်းကား အကွေ့အကောက် များ လှပေ၏။ အမြင့်သို့ ရောက်၍ အောက်သို့ ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် မြွေကြီးတွန့်လိမ်နေသလို လမ်းနက်ကြီးကို အထင်းသား မြင်ရလေသည်။ ။ ပထမသော် တောင်ကတုံးများကိုသာ ဖြတ်ကျော်ရ၏။ ရှေ့ဆက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း သစ်ဝါးပင်ကြီးများကို တွေ့သွားရလေသည်။ ။

အောင်ပန်းသို့ရောက်သောအခါ ဈေးထိပ်မှာ ခဏရပ်ကြသည်။ ။ ကျွန်တော်နှင့် စောကြာခိုး သည် ဗိုလ်ဗထူးအထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင်သွားပြီး အလေးပြုကြလေသည်။ ။ ဗိုလ်ဗထူးကား ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစစ်ပွဲအတွင်းက ဂျပန်များအား ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ရောက်အောင် လိုက်တိုက် ရင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ။ မကွယ်လွန်မီ ကာလကတ္တားမှာ ရှိနေသော ကျွန်တော့်ထံသို့

“ငါတို့ ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ငါတို့ က ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ဘယ်လောက် တိုက်နိုင်သလဲဆိုတဲ့ အပေါ်မူတည်တယ်” ဟူသော စကားပါသည့် သူ့ကြေညာချက်ကို ပို့ပေးခဲ့လေသေးသည်။ ။ သူဖျားနေ သည် ဆိုပြီး ဝိုင်ယာလက်နှင့် အကြောင်းကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဆီက လေယာဉ်ပျံဖြင့်

ငုံ ဆေးပို့ပေးသေးသည်။ ထိုဆေးကား သူ့အသက်ကို မမီလိုက်တော့ချေ။
။

စောကြာဒိုးသည် ဗိုလ်ဗထူးအကြောင်း ကောင်းစွာသိ၏။ အင်္ဂလိပ်ပြန်ရောက်စက စောကြာဒိုးက ဗိုလ်ဗထူးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ဗိုလ်လက်ျာတို့ အား

“ကျွန်တော်တို့ ဟာ ပထမတန်းစား စစ်သားတစ်ယောက်ဆုံးတာပဲ” ဟု ပြောခဲ့လေသည်။

ဗိုလ်ဗထူး ကျောက်တိုင်ကို အလေးပြုပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုစကားကို စားမြုံ့ပြန် နေကြသေးသည်။

၎င်းနောက် အောင်ပန်းမှ ထွက်ကြလေသည်။ အောင်ပန်းတွင် ထိပ်၌ အက်ကွဲကာ ပတ္တမြားလုံးများ လို နီရဲသောအစေ့များအား လှစ်ပြနေကြသော တလည်း သီးကြီးများကို မြင်ရလေရာ လွန်စွာ စားချင် လာလေသည်။ ဝင်မည်ဟု ဆိုသောအခါ ကလောမှာ သည့်ထက် ကောင်းတာ ရပါလိမ့် မည်ဟု ဖျက်ကြသောကြောင့် မဝယ်ရ။ သို့ရာတွင် ရှမ်းပြည်နယ်ကသာ ပြန်ခဲ့ပါလေရာ တလည်း သီး မစားခဲ့ရပေ။

ကလောဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ မြင့် လာလေလေ ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းပြင် တောင်ကတုံးများ လည်း နည်းပါး လာပြီး သစ်ပင်ကြီးများကို တွေ့လာရလေသည်။ သစ်ပင်ကြီးများ တွင် ထင်းရှူးပင်ကြီးများ များလေသည်။ တစ်ခါက ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ထင်းရှူးပင် အများအပြား ရှိသည် ဆို၏။ လူအများက ခုတ်လွန်းအားကြီးသဖြင့် ကုန်လုမတတ် ဖြစ်သွားလေရာ ထိုစဉ်က အင်္ဂလိပ် အာဏာပိုင်တို့ သည် ထင်းရှူးပင်မျိုး ပြုတ်မသွားစေရန် ဥပဒေထုတ်၍ ကာကွယ်ရသည် ဟု ဆိုလေသည်။

ထင်းရှူးတောကြီးများ သည် နက်သည် ထက် နက် လာလေသည် ။ ရာသီဥတုမှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်လာ၏။ လမ်းဘေးတွင် ချုံကြီးများ ဖြစ်၍ ပေါက်ကာဝေနေအောင် အရမ်းပွင့်ကြသော ပန်းပင်များကို တွေ့မြင်ရလေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာ တကူးတက ခက်ခက်ခဲခဲစိုက်ရသော ပန်းများ သူတို့ ဆီမှာ အလေ့ကျ တောထ၍ ပေါက်နေကြသည် ။

“ကလေးသူငယ်များ အတွက် ဥယျာဉ်” ဟု ကဗွည်းတပ်ထားသော လိမ္မော်ခြံ တစ်ခြံသို့ ရောက် လာလေသည် ။ ထိုဥယျာဉ်ကား ပြုပြင်စောင့်ရှောက်မည့်သူ ကင်းဝေးနေဟန်ရှိ၏။ လိမ္မော်ပင် များမှာ ကိုင်းခြောက် အမှိုက်သရိုက်တို့ ဖြင့် ရှုပ်ထွေးလျက်ရှိ၏။

ထိုလိမ္မော်ခြံမှ လွန်ပြီး တစ်ကွေ့ကွေ့သွားလေသော် ခြေရင်းမှ ခြင်္သေ့ကြီး နှစ်ကောင် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသော တောင်ပေါ်တက်သွားသည့် လှေကားတစ်ခုကို မြင်ရလေသည် ။ ခြင်္သေ့ နှစ်ကောင်ကား အကျိုးအပဲ့မရှိ။ ထုံးလည်း ဖွေးအောင် သုတ်ထား၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ကောင်စလုံးပင် တည့်မတ်ဖြောင့်တန်းခြင်းမရှိဘဲ စောင်း၍ နေလေသည် ။ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လည်း အချိုးမကျလှပေ။

ယင်းခြင်္သေ့နှစ်ကောင်ကိုလွန်ပြီး တစ်ကွေ့နှစ်ကွေ့မောင်းပြီးလျှင် ဂျစ်ကားကို ရပ် လိုက်လေ သည် ။ စစ်တပ်က ဂိတ်စောင့်နေလေသည် ။ “ဘယ်ကလာ၍ ၊ ဘယ်သွားမတုံး” စသည် ဖြင့် မေးပြီး လွှတ် လိုက်လေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ကား ကလောမြို့တွင်းသို့ ဝင်မိလေပြီ။

နွေရိပ်သာ

အင်္ဂလိပ်များ လက်ထက်က အထက်တန်းစားများ သည် မြေပြန့်၏ နွေရာသီကို ရှောင်တိမ်းကာ ဤကလောမြို့သို့လာရောက် အရိပ်ခိုလှုံကြ

လေသည် ။ မြေပြန့်၏ လှောင်အိုက်ငြီးစီခြင်းကို မေ့ပျောက်သွားအောင် ကလော ပန်းရနံ့များကို ရှုရှိုက်ကြလေသည် ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်တို့ သည် ကလောမြို့ကို နွေရိပ်သာ အဖြစ်ဖြင့်များစွာ ပြုပြင်မွမ်းမံထားခဲ့လေသည် ။

လမ်းတွေက ညက်ညောသန့်ရှင်းသည် ။ အိမ်တွေက သပ်ရပ်တင့်တယ်သည် ။ ပန်းခြံတွေက လှပစည်ကားလှပေသည် ။ အင်္ဂလိပ်တို့ သည် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားရာ၌ အမြတ်အဖြစ် ရွှေ ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ ကို ရွှေ့ပြောင်းယူငင်သွားခဲ့ပေလိမ့်မည်။ သူတို့ ယူမသွားနိုင်၍ ထားပစ်ခဲ့ရသော ပစ္စည်းများ အနက် ကလောမြို့သည် အဖိုးတန်လှသော ချစ်စရာကောင်းလှသော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ပေ၏။

သွားလေရာရာတွင် ညစ်ပတ်ပေကျံမှုနှင့် နံစော်မှုကို တွေ့ကြုံနေရသော ရန်ကုန်မြို့မှ လာသူအဖို့ ကလောမြို့၏ သန့်ရှင်းမှုသည် အမြင်သာ အသိသာဆုံးသော အချက်ဖြစ်နေသည် ။

လမ်းများမှာ ဖြူနေရုံမက သန့်ရှင်းလှသည် ။ ကလော၏ ဆင်ခြေဖုံးရွာ လမ်းကလေးများ ပင် သန့်ရှင်းနေ၏။ ကလောမြို့မှာ လူနေမထူထပ်လှသဖြင့် ကိုယ့်ဝင်းကိုယ့်ခြံနှင့် အသီးသီးနေကြသည် ။ ဝင်းခြံတို့ မှာ လည်း ပန်းပင်မျိုးစုံ ပေါက်နေကြလေသည် ။ လှည်းနားနှင့် အလုပ်လုပ်စားသော ဆင်းရဲသား အိမ်များမှာ ပင် ပန်းခြံများ ရှိပေသည် ။ သစ်သီးဝလံများကိုလည်း စိုက်ကြသည် ။ ပြောင်းဖူးခင်းကလေးများကိုလည်း တွေ့တတ်သည် ။ ပန်းပင်များမှာ လည်း များစွာ ယုယပြုပြင်ခြင်း မပြုရဘဲနှင့် သန့်မာထွားကျိုင်းစွာ ပေါက်နေပေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ ကလောမြို့သို့ ရောက်သောအချိန်မှာ နေ့လယ်ဖြစ်နေရာ၊ မနက်စာအတွက် တည်းခိုမည့်အိမ်မှာ ဒုက္ခပေးရန် မသင့်တော့ဘူး

ထင်သဖြင့် ကလောဈေးရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ရန် စီစဉ်ကြလေသည် ။ ထိုအခါ ဂျစ်ကားဆရာက သူတို့ သည် တောင်ကြီးသို့ အလျင်စလို ပြန်လိုသောကြောင့် မစောင့်နိုင်ကြောင်း ပြောနေပေရာ တည်းခိုသောအိမ်သို့ တန်း၍ မောင်းခဲ့ကြရလေတော့ သည် ။

မြို့အစွန်ဖျား ကျကျတွင် တည်ရှိသော ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းအိမ်ဝင်းဝသို့ ရောက်သောအခါ စောကြာဒိုးက ကရင်ဘာသာဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆို လိုက်လေသည် ။ ထိုအခါ ဝင်းအတွင်း မီးဖိုချောင် ဆီမှ ကရင်စကားဖြင့် ပြန်တုံ့ပြန်၏။ သူငယ်တစ်ယောက်ပြေး လာပြီး ဝင်းတံခါးဖွင့်ပေးလေသည် ။

စမစ်ဒွန်း၏ တိုက်အိမ်ကား တစ်ထပ်တိုက်ကလေး ဖြစ်၏။ ထိုတောင်ကုန်းပေါ်တွင် သူတိုက်ကလေးသာ ရှိသည် ။ ဝင်းအဝင်ဝတွင် နွားတဲနှင့် ပြောင်းဖူးခြံ ရှိသည် ။ ပြောင်းဖူးမြိတ်များ မှာ နီ၍ ပင်နေလေပြီ။ အိမ်ဘေးပတ်လည်တွင် ဒေလီယာပန်းများ ၊ သစ္စာပန်းများ ၊ နှင်းဆီပန်းများ ရောင်စုံပွင့်နေကြလေသည် ။

ဂျစ်ကားကို အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်ပြီးနောက် စောကြာဒိုးသည် အိမ်တံခါးဝသို့ သွားလေသည် ။ အတွင်းမှ တံခါးပိတ်ထားရာ အိမ်သူအိမ်သားများ သည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းတွင် စားသောက်နေကြ ဟန် ရှိလေသည် ။ ကျွန်တော်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ဆင်းပြီးချင်း ပန်းပင်များကို လျှောက်ကြည့်နေမိလေသည် ။ ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီပန်းမှာ ကြက်သွေးရောင် ကတ္တီပါလို တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေလေသည် ။ ပိတောက်ရွှေဝါလိုဝါသော နှင်းဆီရွှေဝါကို မြင်ရသောအခါ ရန်ကုန်တွင် တွေ့မြင်ရသမျှ နှင်းဆီဝါကို မကြိုက်ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် သဘောထားပြောင်းလိုက်ရလေသည် ။ သစ္စာပန်း အရောင်

မျိုးစုံရှိသည့်အနက် ဖက်ဖူးရောင် နု-ဝါ- အဖြူမှာ အစိမ်းစို့သည့် သစ္စာပန်းကို တန်းတန်းစွဲ သဘောကျမိလေ၏။

ပန်းတွေကို သဘောကျနေဆဲ စောကြာဒိုးက

“ကိုသိန်းဖေ လာလေဗျာ” ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ချုပ်စမစ်ဒွန်းကို တစ်ခါမျှမမြင်တွေ့ဖူး။ ကျွန်တော့် ရှေ့က ရပ်နေသော အိမ်ရှင်မှာ စမစ်ဒွန်းပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကိုယ်ထည် ခိုင်ခံ့တောင့်တင်း၍ အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်လေသည် ။ မျက်နှာမှာ ခပ်ပြားပြားဖြစ်၍ တိရိလှပစွာ ညှပ်ထားသော နှုတ်ခမ်းမွေးရှိသည် ။ သူ၏ လက်တွင် လက်သုပ်ပဝါတစ်ထည်ကို ကိုင်ထား၏။

“ဟောဒါကိုသိန်းဖေပဲ” ဟု စောကြာဒိုးက မိတ်ဆက်ပေးသောအခါ သူသည် နှုတ်ခမ်းမွေး ဘေးနှစ်စွယ်ကို မြင့်တက်သွားသည့်တိုင် ပြီးလိုက်ပြီး

“ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ နာမည်ကျော် ကိုသိန်းဖေလား။ (စောကြာဒိုးဘက် လှည့်ပြီး) ငါ့လခွေး၊ မင်းတို့ ပို့တဲ့ ဝါယာလက် သတင်းက သိပ်မသေချာတာကိုးကွ။ ဘယ်အချိန် ရောက်မယ်ဆိုတာလည်း မပါဘူး။ လေယာဉ်ပျံနဲ့ လာမှာ လား၊ မော်တော်ကားနဲ့ တက်မှာ လားလည်း မပါဘူး။ နို့မို့ရင် ငါ အကြို လွှတ်မှာ ပေါ့ကွ။ စောကြာဒိုးနဲ့ အဖော်တစ်ယောက် ဒီနေ့လာမယ်လို့ သာ ပါတာပဲ”

စောကြာဒိုးသည် သူ့အပြစ်ကို သူမြင်လေတော့သည် ။

“အေး၊ ငါကလည်း သေသေချာချာ မပို့မိဘူး”

စမစ်ဒွန်း၏ ဇနီးမှာ လည်း ထွက် လာလေသည် ။ သူမသည် လည်း

သူ့လိုပင် ၀၀ဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်ပေ၏။ ချိုပြီးကြည်လင်သော မျက်နှာလည်း ရှိပေ၏။

စမစ်ဒွန်းတို့ အိမ်သို့ စောကြာဒိုးက ပုစွန်ခြောက်များ နှင့် နှစ်လုံးပြူးသေနတ် ယမ်းတောင့်များ လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူ လာလေသည် ။ ပုစွန်ခြောက်ကောင်းရှားသော ကလောနှင့် အမဲလိုက်ထွက်၍ ကောင်းသော ကလောတွင် မျက်နှာပန်းပွင့်လှသော လက်ဆောင်များ ပေတည်း ။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားခဲ့ရသေးကြောင်း စောကြာဒိုးက ပြော လိုက်လေသည် ။

တစ်အောင့်မျှ အာလာပသလ္လာပ စကားပြောကြပြီးနောက် အနားယူကြရာ နာရီဝက်သာသာ မျှကြာလျှင် စမစ်ဒွန်း၏ ဇနီးက ထမင်းပြင်ပြီးကြောင်း ပြော လာလေသည် ။

ထမင်းစားပွဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ သည် အံ့အားသင့်နေကြသည် ။